

Кога ся смръкиж, Обрень заведе Боиана въ кднж кулж, отъ тамъ слѣзохж тѣ по стлѣбж долу подъ кулж-тж; и Обрень прѣбърнж кдинь отъ дивы-тѣ камъны на темель-атъ, кой-то бѣше гуденъ на вртено, и съ леснотиж тѣ си отворихж пжть подъ земж-тж. Вече бѣше тьмно кога Обрень и Боианъ излѣзохж подъ кднж могылж из-вънъ град-атъ и тръгнххж кѣмъ Котель.

Райна съ голѣмж радость посрѣшиж Обре-ня, кой-то бѣше вѣренъ приятель и слуга царскы. Старец-атъ заплака и смирено цалунж Райнѣ ржкж, и Райна заплака. Уста-та бѣхж нѣмы, але душа-та и безъ думы си приказ'ва жалость-тж. Боианъ цѣлы двѣ недѣли ся боише да излѣзе на бѣль свѣтъ, и никого отъ братиѣ-та не пускаше вънъ отъ пещерж-тж.

Тукъ, свѣтла ми Райно, ты си далечъ отъ мирскы радости, доклѣ Богъ ни покаже, съ кой начинъ да ся отървемъ отъ бѣдж. Тука сръдце-то ти ще капне, ако ся прѣдадешъ на мысль за той-зи свѣтъ. Тука въ мирнж келиж има мирно прибѣжище за мысли, хранигы со святж хранж, за да ся не распрсенжтъ, като пиленца отъ майкж си душж-тж, за да